

17. Kimondom az Úrnak: „Jahve: Te vagy az én Istenem!”

Imádkozzuk el a 221. számú éneket:

*Egybegyűltünk, ó nagy Isten,
Buzgó imádásodra,
Lelkiünk méltó hadd lehessen
Isteni áldásodra,
Mely a tiszta áldozatban
Számunkra elrejtve van.
Ó, tekints hát kegyelmesen
Itt esdeklő nyájadra!*

II. János Pál pápa 2000. február 24-én Egyiptomba zarándokolt, és másnap a Sínai-félsziget déli részén felkereste a Szent Katalin kolostort, amely azon a helyen épült, ahol – a hagyomány szerint – Isten az égő csipkebokorban jelent meg Mózesnek (vö. Kiv 3, 1-2).

Jézus azt mondta Péterről: *Ő majd megerősíti a testvéreit* (vö. Lk 22, 32). Ezt érezzük Péter utódjánál is, hogy ő **szüntelenül erősít** bennünket. Olyan jó, hogy van pápánk! A nem katolikus testvéreink néha így sóhajtanak fel: „Olyan jó nektek, hogy van pápátok!” De fordítva is érvényes: olyan jó, hogy a hívők közössége is segíti a pápát. Ahogyan Szent Pál mondta magáról: *Engem az összes egyházért való gond terhel* (2 Kor 11, 28), a Szentatyát is ugyanígy nyomja minden egyház terhe. De legyen megerősítésére és vigasztalására az, hogy Egyházunk tagjainak imái érte szállnak fel az ég Urához, aki kinyilatkoztatta magát nekünk, hiszen a Mózesnek adott kinyilatkoztatás is csak azért történt, hogy Isten majd Jézus Krisztusban nyilatkoztassa ki önmagát.

I. Mózes imaélménye

Ma próbáljuk végigélni azt az imaélményt, amelyet Isten Mózesnek adott, hogy ő azután vezesse, segítse az ószövetségi választott népet.

1. A pápa repülőgéppel ment Egyiptomba. Most mi is próbáljunk meg „repülni”, azaz lélekben felemelkedni! Elhagyjuk a földet, a hétköznapi robotolást. Minket nem kér fel a kapitány arra, hogy kényelmesen helyezkedjünk el az üléseinken. De mivel hosszú utazás vár ránk, mégis javasolom, hogy a már ismert módon lazítsuk el testünket a fejünk búbjától egészen lábujjunkig! Engedjük, hogy a nehézkedés, a gravitáció érzését is átélve még lazábbak legyünk! A gerincünket kiegyenesítve, az ég felé nyújtóztatva tartjuk, már amennyire tudjuk. Nagyon finoman, nagyon tudatosan próbáljuk lassítani a szapora légzésvételünket! Hasi lélegzést végezzünk!

A repülőgépben klimatizált, tiszta levegő van, mi pedig a lélek felfelé emelkedése folyamán **Isten tiszta levegőjét igényeljük**, azzal akarjunk betöltődni! **Készítsük a szívünket a nagy találkozás örömére!**

Az időrepülőgépünkkel mintegy 3200 évet menjünk visszafelé! Irányítsuk magunkat a Hóreb hegye lábához, amelyről a Szentírás följegyezi, az az Isten hegye. A zsidóság tudatában így rögzült. Ott látjuk *Mózes*et, aki az apósának, *Jetrónak*, a *midiániták papjának a juhait őrzi*. Mennyire „jó pásztori” feladat a juhok őrzése, mennyire ősi szimbólum, a közösség és vezetője közötti kapcsolat jelképe!

2. *Egy alkalommal Mózes messzire behajtotta a juhokat a pusztába* (vö. Kiv 3, 1). Ez nem az a kietlen sivatag, ahol csak homok van, hanem itt megterem a fű is. De a család házatól, a lakott helytől messzire való eltávozás miatt joggal feltételezhetjük, hogy a pusztában nagy csend volt.

Most **Mózes**szel együtt **hallgassuk a csendet**, amely akkor eluralta a tájat és a lelkét,

amikor ott rátámaszkodott a botjára. (Mi is támasztékot, megerősítést találunk Jézus, a Pásztor botjában.) Azt az eszményi csendet a báránycsordák bégetése sem zavarta, hiszen hozzátartozott az élethez. Mi se hagyjuk, hogy zavarjon a körülöttünk zajló élet nyüzsgése! **Menjünk** most Mózesrel még messzebbre a **pusztába, azaz a lélek mélyébe!**

3. **Mózes** tudta, hogy honnét jött: nemcsak Egyiptomból, ahonnan menekülnie kellett. Ősatyjára, Ábrahámra is gondolt, akinek nevére és hitére szülei tanították meg, hiszen a fáraó leánya még visszaadta a kis csecsszopó gyermeket az anyjának. Nyilván az Úr gondoskodott arról, hogy a fáraó leánya éppen az édesanyjára bízta a gyermek Mózes nevelését. Tehát az **anyatejjel szívta magába Mózes az istenhitet és istenszeretetet.**

Ott, a csendben arra is gondolhatott, hogy az Úr Ábrahámot, az ő őst is kihívta földjéről, majd pedig Egyiptomból. **Ábrahám** pedig ment, hátrahagyta a rokon környezet biztonságát. Követte az Úr szavát. Mózes megtanulta – amit az izraeliták aztán mind megtanultak –, hogy Ábrahám hitt Isten szavának, *s ez szolgált megigazulására* (Róm 4, 22).

Most ott a csendben, a botjára támaszkodó Mózes mellett **mi is** gondoljunk vissza hitünk atyjára, Ábrahámra, akinek Isten körülbelül 4000 éve minket is megígért, mint utódjait. Mi is ott vagyunk az Ábrahámnak ígért gyermekek között. Az Úr ránk is gondolt. Mózesrel végiggondolhatjuk, hogy minket honnan hozott ki az Úr, milyen vándorlásokra hívott meg, hogy bevezessen az Ígéret földjére, a jobbik hazába.

4. Mózes ismerte Ábrahám fia, **Izsák** történetét is. Ő anyja, Sára halála után *kiment a mezőre búsongani* (vö. Ter 24, 63). Ott a csendben kiöntötte a szívét Isten előtt. Csak akkor vigasztalódott meg, amikor Isten végül is neki ajándékozta Rebekát, akitől két fia is született: Ézsau és Jákob.

Mózes is lehajtott fejjel, tisztelettel állt meg Isten titka előtt, amellyel nem az elsőszülöttet, az idősebbet, hanem a fiatalabbat, **Jákobot választotta**, aki csellel szerezte meg az elsőszülöttségi áldást és jogot. Ezért azonban menekülnie kellett bátyja haragja elől. Mózes magára gondolt, ugyanezt élte meg: neki is volt idősebb bátyja, Áron. Neki is testvérei, a zsidók miatt kellett elmenekülnie Egyiptomból, hiszen őket védelmezte, illetve ők árulták el tettét, amikor övéit védelmezve az egyiptomira támadt. Miattuk volt idegen most ezen a földön.

5. Biztos, hogy Mózes a pusztában csendjében ráért felidézni Jákob nagy élményét is: ahogyan estére egy sziklás helyre érkezve követ tett a feje alá, éjszaka pedig a megnyílt eget látta, amelyet létra kötött össze a földdel. Isten angyalai jártak fel és alá rajta az ég és föld között. Jákob átélte, hogy Isten a mennyből néz rá. Jákob szinte megrettent, a szívét áhítattal töltötte be: *Szent ez a hely, és én ezt nem is tudtam* (vö. Ter 28, 16). Attól kezdve vándorlása során kétszer hét évet szolgált, hogy a szépséges Ráchelt elnyerje. Vele volt az Úr. Hazatértében – ugyancsak az éjszaka sötétjében – küzdenie kellett az Úrral. Ekkor kapta az *Izra-El*, vagyis az El-lel, az El-Istennel Küzdő nevet (vö. Ter 32, 29). Mózes tudta, hogy ő maga is izraelita, küzdő ember. Tudta, hogy népe azóta is Istennel küzdő nép.

6. Ahogyan múlt az idő, úgy **mélyült a csend**. Mózes pásztorszeme végigpásztázta a nyáját. Amint egy kissé messzebbre tekintett, a Hóreb hegyének tövében *látott egy tüskés bokrot, mely égett, de nem égett el* (vö. Kiv 3, 2). A régi kultúrákban kincs volt a tűz. Mózes is ezt gondolta: *Odamegyek, megnézem ezt a különös jelenséget* (Kiv 3, 3). De oda menetelének nem annyira a tűz begyűjtése volt a fő szempontja, hanem annak megállapítása, hogy *miért nem ég el a csipkebokor* (Kiv 3, 3).

Most mi is menjünk egyre közelebb ahhoz a lángoló csipkebokorhoz! Becsukott szemmel is látjuk, mint az örökmécses fényét a tabernákulum, a szentség ház előtt!

7. De nemcsak Mózes és mi látjuk a lángoló csipkebokrot, hanem Isten is látja Mózesrel, és lát minket is, amint vizsgálódva közelebb kerülünk hozzá. Isten szava hallatszik akkor a csendben: *Mózes, Mózes!* Olyan magától értetődő természetességgel válaszol Mózes: *Itt vagyok!* (Kiv 3, 4). Nem azt kérdezte, amit majd Saul fog kérdezni Damaszkusz kapujában: *Ki*

vagy *Te, Uram?* (ApCsel 22, 8). Mózes belső tudással tudta, hogy Isten szólította meg őt. Mivel *vizsgálódva* még közelebb akart menni a lángoló csipkebokorhoz, Isten szava hallatszott: *Ne közelíts! Vedd le a sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állsz, szent föld!* (Kiv 3, 5). Mózes engedelmeskedett, és levetette a saruját. A keleti ember azóta is mezítláb, saru, cipő nélkül áll Isten színe előtt. A mecsetekben ezért imádkoznak ma is így.

Mi pedig Isten utasításának már a lelki értelmét is ismerjük: *Vesd le a lábadról a földnek minden sarát, szennyét, porát, a legkisebb szeplőt is, mert csak tiszta lélekkel lehet Isten előtt állni!* A föld, ahol Isten látható jele, az égő csipkebokor megjelent, az Isten jelenlététől szent föld! Bár Isten azt mondta Mózesnek, hogy ne közelítsen, mi mégis megélhetjük, hogy Isten egyre közelebb vonz magához. Mondogassuk is csak Neki: **„Uram, vonj még közelebb magadhoz!”**

Mint a gyermek, aki ha egyszer valami finom édességet talált, szeretné azt újra meg újra megkóstolni, mi is vágyódhatunk: „Uram, szólj, szeretném hallani hangodat!” Ez az időtlenség számunkra hosszúnak tűnik, de Mózes és az Úristen számára nem az. **Nem szabad türelmetlennek lennünk:** „Mikor szól már az Úr?” Inkább sokkal készségesebbnek kell lennünk, készséges várakozásunkat ugyanis szívesen betölti az Úr!

8. Aztán azt mondta az Úr Mózesnek: *Én vagyok az Isten, atyáid Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákob Istene. Akkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt Istenre tekinteni* (Kiv 3, 6). Erre utal Szent Pál apostol tanítása is: *Mind a mai napig, amikor csak olvassák Mózes, lepel borul a szívükre* (2 Kor 3, 15). Ez a lepel, ez az eltakartság tehát még Mózes követői, a zsinagóga hívei arcára is ráborul. *Mi azonban földetlen fővel, lépésről lépésre szemlélhetjük Isten dicsőségét* (vö. 2 Kor 3, 18).

II. Hallgassuk az Úr szavát!

Most Mózesrel együtt hallgassuk az Úr szavát, amellyel küldetést ad neki: *Vezesd ki a népemet Egyiptom földjéről!* (Vö. Kiv 3, 10) Mózes lelkében fokozódik a feszültség: *Ha megérkezem Izrael fiaimhoz, és így szólok hozzájuk: Atyáitok Istene küldött, akkor majd megkérdezik: mi a neve? Mit feleljek erre? Isten azt válaszolta Mózesnek: Én vagyok Jahve, én vagyok, aki vagyok* (vö. Kiv 3, 13-14).

1. Az ókori ember számára a sokistenhit volt a természetes. Mindent istennek neveztek, ami számukra megfoghatatlan vagy náluk hatalmasabb volt. Ezért nem volt elégséges, hogy Mózes csak úgy állítson a zsidóság elé Egyiptomban: *Atyáitok Istene küldött engem* (Kiv 3, 13). Isten az Ószövetség legnagyobb kinyilatkoztatását adta, amikor megmondta a nevét. Ez a kinyilatkoztatás azóta is érvényes. Ki az az Isten, akinek a nevében Mózes tanít mindnyájunkat? **Ő az az Isten, Aki Van!** Vagyis a pogányok istene az az isten, aki *nincs!* Éljük át ezt a nagy különbséget! Az az Isten, aki van, szól hozzánk. Ő az egyetlen, aki van! Amit Mózesnek mondott, azt nekünk is mondja, Ő az az Isten, aki van, aki számunkra is az egyetlen Isten!

2. Mivel Isten Mózesrel együtt mindnyájunkat személyesen hív a színe elé, hogy egyre közelebb legyünk Hozzá, szabad így fogalmaznunk: **„Istenem, Aki Vagy!”** Ettől a mondattól lesz az egész Szentírás számunkra is imádsággá, személyes kontaktussá. Ez **az imádságunk Istenével való kapcsolatunk körülbelül 4000 évvel ezelőtt kezdődött az Ábrahámnak adott kinyilatkoztatással**, majd 800 évvel később Mózesrel folytatódott. Immár 2000 éve beteljesedett az értünk, a mi üdvösségünkért megtestesült Fiúban, sőt folytatódik titokzatos testének tagjaiban – tehát bennünk is – az idő teljességéig; amikor majd szemtől szemben állhatunk Isten elé, aki van, és akivel Jézus, a megtestesült Fiú miatt mi is Vele lehetünk: *a mi Atyánkkal, aki a mennyekben van!* (Vö. Mt 6, 9)

3. **„Uram, köszönöm, hogy létem részesedés a Te léteből. Köszönöm, hogy én is Veled lehetek.”** De Te is ezt mondod nekem: „Veled vagyok!” „Istenem, köszönöm, hogy Te

velem vagy. Te, az örökkön Létező, a végtelen Abszolút itt vagy velem, aki csupán esetleges létező vagyok. Ezt a parányi, teremtményi létemet is Tőled kaptam Uram, és áldom, imádom szent akarodat, amellyel az az Isten vagy, aki van. **Te az az Isten vagy, aki velem vagy!**"

4. Ha végignézek magamon, látom: mit kell még levetnem magamról, hogy a földnek semmi szennye se akadályozzon az Úrhoz való közelítésemben. Mert *szent a hely, ahol állok*. Lelkileg próbálom érezni a csipkebokor lángolásának szelíd melegét. *Ég, de nem ég el*, vagyis egész földi életemben és az örökkévalóságban is **szüntelenül árad belém az Ő melege. Engedem, hogy átjárja a lelkemet, hogy belül is kiégesse a salakot. Egyre jobban tüzesítse fel lelkemben a szeretetet!** Ezzel a lobogó szeretettel a számban, de még inkább a szívemben mondom ki ezt az áldott, szent nevet: „Jahve”, ahogyan Isten héber nyelven nyilatkoztatta ki magát. Ezt a szent nevet Jézus, az én Uram is áhítattal mondta ki. Ugyanazt az **Istent mondom ki magamban, akit Jézus: Jahve**. Te vagy az én Istenem: Jahve, Te vagy, ... **Te vagy!**

5. Boldogan halljam Isten szavát, aki viszont ezt mondja nekem: „Gyermekem, te vagy!” Micsoda döbbenetes élmény! Isten ugyanazt mondja nekem, amit én Öneki: „Te vagy!” Mennyire **megtisztultnak, szentnek kell lennem**, hogy ugyanott lehessen, ahol Isten van! „Hogy egyformán érvényes legyen rád is, Istenem, és rám is a kinyilatkoztatott szó: Te vagy! Isten mondja nekem, én pedig Öneki: Te vagy!”

Ha pedig én nagy merészen azt mondom Istennek: „Te vagy az én Mindenem!”, Ő is ezt mondja nekem: „Te vagy az én mindenem!” Litániaszerűen mondjam még neki: „Te vagy az én Kincsem!” Micsoda boldogság, ha visszakapom Tőle a vallomást: „Gyermekem, te vagy az én kincsem!”

6. Ilyenkor jogos a vágy: **azt szeretném, hogy minden ember élje meg ezt a boldogságot!** Felszólítom őket Isten dicséretére: *Áldjátok az Urat!* (Zsolt 150, 1). Ahogyan Jézus és az ószövetségi ember mondta: **Hallelujah**, vagyis **dicsérjétek Jahvét!**

Boldogan ízlelgessem a sokszor talán gépiesen mondott szótagokat: *Al-le-lu-ja*, vagyis *Hallelujah, dicsérjétek az Urat!* Szívem egész szeretetét vigyem bele ebbe a dicsőítő szóba: *Hallelujah! Téged dicsérünk: Hallelujah!*

Újra és újra egész lassan szótagoljam, töltssem meg érzelmi telítettséggel: *Hallelujah!*

Még lassabban, még mélyebb szeretettel mondjam! A lelkemben ne legyen vége a dicséretének! Egy életen át zengjem! **Minél többször mondom ki az eredeti héber szavakat, annál jobban megérezem, értékelem**, hogy milyen ellazultságot, **milyen Istenbe kapcsolódást tud eredményezni ez az imaszó!**

Végül már ne szavakkal, hanem az egész életemmel mondjam: *Hallelujah! Dicsérjétek Urunkat, mert Jahve a mi Istenünk!*

Befejezésül imádkozzuk el a 221. számú éneket:

*Szent örökké, szent az Isten,
Atya, Fiú, Szentlélek!
Zengjen égen s földön minden
hálát a nagy Istennek!
Áldott ki az Úr nevében jó
angyalok körében.
Szent örökké, szent az Isten,
Atya, Fiú s Szentlélek!*